

пѣше и Христо Ботйовъ. Въ минутата, когато Хаджи Димитъръ кършилъ своя гласъ, нашиятъ поетъ не го здържало мѣстото му. Още не омлѣкнала тѣлпата, слѣдъ като стихнали послѣднитѣ думи отъ Янкината пѣсенъ, той се дигналъ и казалъ своето слово за старитѣ войводи, пакъ самъ викналъ пѣсенъта за Чавдара:

Я надуй, дѣдо, кавала,
 Слѣдъ тебъ да викна-запѣя
 Пѣсни юнашки хайдушки,
 Пѣсни за вѣхти войводи —
 За Чавдаръ страшенъ хайдутинъ,
 За Чавдаръ вѣхта войвода —
 Синътъ на Петка Страшника!..

Христо Ботйовъ бѣше ораторъ и пѣвецъ. Днесъ не сж малцина пѣвцитѣ, които пѣятъ „Хайдутѣ“, но само Ботйовъ е могълъ да влѣе въ тая поема силата, която заразява чувствата, завладява сърдцата.

Хжшоветѣ изпаднали въ нѣкакъвъ делириумъ. Една художественна пѣсенъ, незравнено по-силна откъмъ изпълнение и по идея отъ пѣсенъта за Янка, изпѣта съ изкуство, събужда много повече спомени, издига много повече надежди, защото нейнитѣ слова формятъ съзнание за борбата, придаватъ на послѣдната мисълъ, и въ трагизмътъ ѝ набѣлѣжватъ свѣтлиѣ точки на нейния сигуренъ успѣхъ.

Първи и втори пѣтли отдавна пропѣли, а нашитѣ юнаци продължавали да изпразднуватъ буретата на Царски, който „патриотически“ се ширилъ изъ момцитѣ и ги тупалъ по юнашки рамѣна... Нощъта, когато даскалъ Ботю сънувалъ синътъ си въ блаженнитѣ покои на Московския университетъ, какъ се обзавелъ и мирно заловилъ за университетска схоластика, Христо Ботйовъ пѣе буйни пѣсни, държи пламенни бунтовнически рѣчи прѣдъ хжшоветѣ, посвѣтвява ги въ далечнитѣ миражи